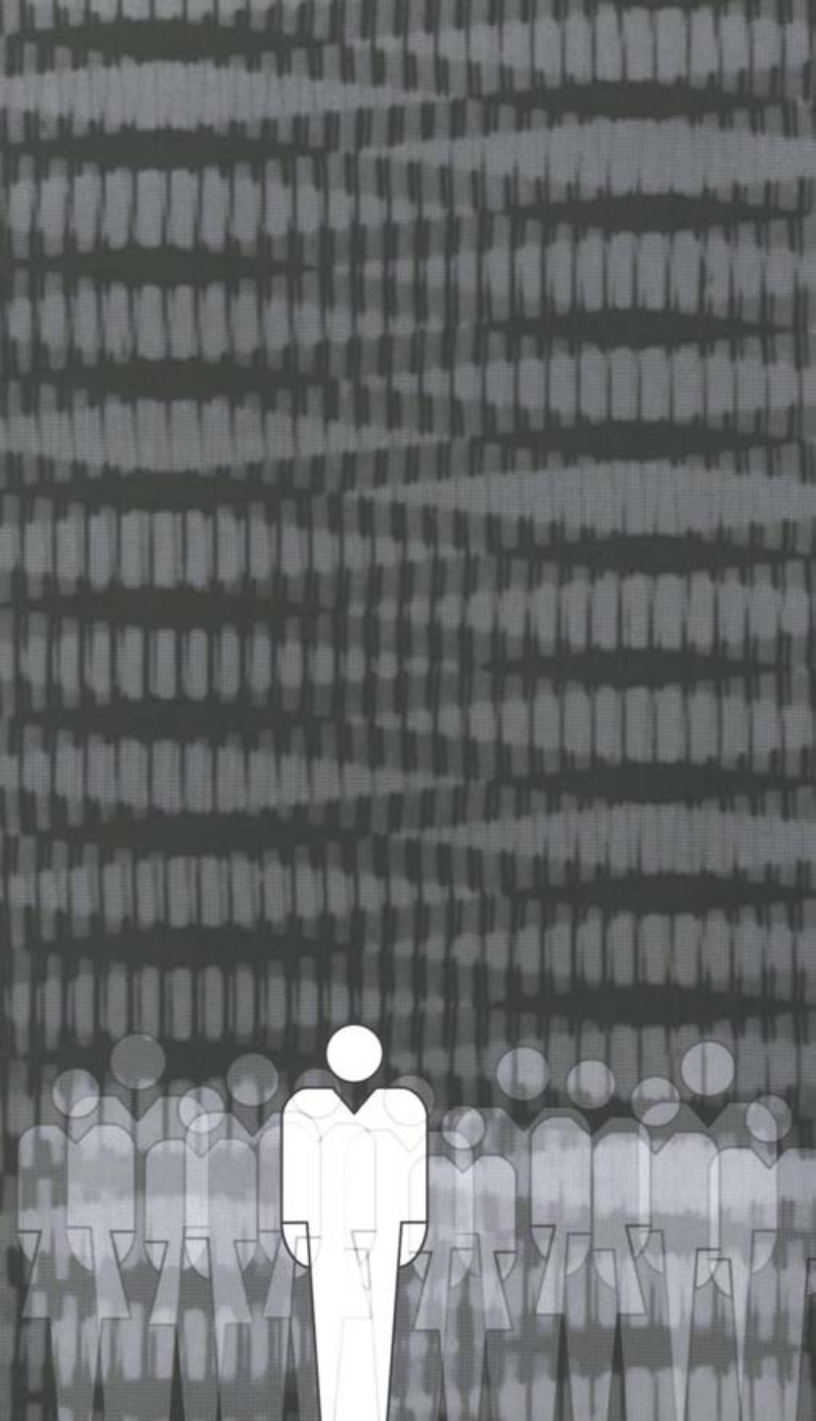






SPOMIN, KI NI SPOMIN

Povzetek:

Kdo bi vedel, točno katerega leta se je rodil Šaleški študentski klub? Avtorjev spomin predlaga, da okoli leta 1960. Bolj gotovi smo lahko glede kraja nastanka. Ta je v Šoštanju, ki je bil tedaj še središče doline. Tudi vzroki za ustanovitev kluba so nejasni. Nekaj zagona so študentje črpali še iz predvojne šoštanske dijaško-študentske tradicije, nekaj iz nenadne plime ustanavljanja lokalnih študentskih klubov po Sloveniji, nekaj pa je k temu pripomogla vsakodnevna uro in več trajajoča vožnja na celjsko gimnazijo, kar so bodoči študentje iz Šaleške doline dodobra izkoristili. Za različne vragolije in nove zaljubljenosti pa je bil več kot dobrodošel klubski (akademski) ples.

SPOMIN, KI NI SPOMIN

Moj spomin je že precej postaran in zmatran, zato se tudi jaz ne spominjam, kdaj natančno je bil ustanovni sestanek Šaleškega študentskega kluba. Takrat enkrat pač. In tudi ne, kje da je bil. Pač okoli 1960, bržkone v Šoštanju; megleno se mi zdi, da je bilo zraven nekaj 'szdlejevcev' in da smo se čudili, kako prijazno dobronamerni so bili, celo nekaj denarja so bili pripravljeni dati. Zelo jasno pa imam v spominu prvi klubski ples oziroma brucovanje v Šoštanju, predvsem vožnjo domov v Velenje: na precej onemoglem mopedu me je zgodaj zjutraj peljal – ali pokojni Gusti Terglav ali Joco Žnidaršič, ki je sicer živel v Šoštanju. Cesto sva merila z



Gradnja študentskega naselja (1957).

levo na desno in nazaj in se že malo zmačkana zabavala, kot se pač ljudje zabavamo po koncu veselice. Naslednjič je bil ples v Velenju, v zgornji osnovni šoli, in pela je Ivanka Kraševcevec; kup članov se je takrat neusmiljeno zaljubilo – najbolj znameniti par tiste

noči živi zdaj že dolga leta v Avstraliji in se piše Kodela (takratna gospodična, potem gospa Kodela, pa se je pisala Rahten in je zdaj že babica). Potem sem bil še kakšenkrat na teh plesih, ki so se kljub zaobljubi o šoštanjsko-velenjski izmeničnosti poslej dogajali samo še v Velenju – vsaj kolikor

Naslednjič je bil ples v Velenju; kup

vem; Velenje je pač postajalo iz leta v leto odločilnejše središče doline. Potem pa me je začela neusmiljeno požirati Ljubljana.

Ustanovno klubsko jedro je bržkone nekaj začetne motivacije črpalo še iz predvojne šoštanjske dijaško-študentske tradicije, malo iz nenadne plime ustanavljanja področnih študentskih klubov po Sloveniji, kar nekaj pa tudi iz svojevrstne vozaške polpreteklosti – navsezadnje se nas je večina leta dolgo vsakodnevno vozila v celjsko gimnazijo z zgodnjim jutranjim vlakom. Ta ni bil posebno uren, za pot je potreboval v najhitrejši različici uro in četrto, lahko pa tudi po tri ure. Čas vožnje smo porabili za kvartanje in neskončna govorjenja. Družabnosti. Na prvih treh postajah zjutraj in zadnjih treh zvečer – Velenje, Pesje, Šoštanj – smo bili potniki Šalečani. Med najdaljšim medpostajskim presledkom skozi Penk je v Paški vasi in Šmartnem ob Paki vanj vstopalo že drugo, savinjsko ljudstvo; tisti v Šempetru, Žalcu ali Petrovčah so takrat lahko celo še spali, vlak je vozil kakšnih tri-deset na uro. Identifikacija publike s prvih (oziroma zadnjih) treh postaj je bila torej avtomatična in močna – šaleška.

Rad bi se spomnil še česa, vendar se na žalost ne. Bilo pa je lepo.



Akademski ples leta 1963. Zeleno carstvo v sestavi: dipl. ing. Rudi Hudovernik, dr. Matjaž Kmecl in dipl. oec. Peter Kodela. Brucmajor: dipl. ing. Gustl Terglav.